

Twee doodgravers, een priester en een dichter. Het had het begin van een mop kunnen zijn. Twee doodgravers, een priester, een dichter en hijzelf, toeschouwers aan de zijlijn van de pas gedolven put. Naast de put stond de kartonnen kist met daarin het lichaam van Vero, het deksel zwaar en donker van de hardnekkig vallende regen. Nat en koud was ze de grond in gegaan. Elke druppel op zijn hoofd en in zijn nek had Joene die dag gevoeld. Doornat werden ze, alle vijf, maar de dichter van de Eenzame Uitvaart die over de kist zijn woorden plengde, had ongehaast verder gesproken. Woord na woord had hij tussen de regendruppels door aaneengeregen. De regen maakte van zijn dreadlocks een vies, nat kluwen waardoor Joene alleen nog maar kon denken aan de handdoek die de dichter later over dat kluwen zou halen. De handdoek zou vuil zijn, en wie zou die ooit weer schoon krijgen? Had de dichter een vrouw, of een moeder?

De klamme kilte in de kerk van Werchter doet Joene rillen in zijn te dunne jas. Hij stopt zijn handen in zijn jaszak en klemt zijn vingers rond zijn mes, zijn Bowie met het hardhouten heft en het zachtledereren, cognackleurige foedraal die hij altijd bij zich heeft. Zijn blik dwaalt van het Mariabeeld vooraan in de kerk naar het beeld van Johannes de Doper en blijft rusten op de vertrouwde figuur. Johannes had familie kunnen zijn, zo heeft Joene dat altijd ervaren, al sinds hij als kind elke zondag met zijn moeder in de Sint-Jan Baptiskerk van Werchter kwam bidden. Johannes had het niet gemakkelijk, zei zijn moeder vaak. Dan dacht Joene aan alles wat hijzelf in de week die achter hem lag had moeten verduren. Zoals die keer dat de leraar wiskunde hem vroeg om naar voren te komen en zijn redenering over het vraagstuk aan het bord te noteren en hardop uit te spreken

‘Aan het bord, Joassin,’ had de leraar gezegd. Maar Joene wist dat hij de oplossing daar niet zou vinden. Zijn versie van de oplossing zweefde zoals gewoonlijk in het ijle, boven de hoofden, dichter bij het plafond dan bij de grond. De punten en lijnen, de verbanden die hij daar zag waren de enige die hem naar de oplossing konden leiden.

‘Op het bord lukt het niet, meneer,’ had hij beleefd gezegd en hij had zich omgedraaid en gewezen naar de plek waar de oplossing hing. Het gegrinnik om hem heen was overgegaan in gelach. Met die zorg en alle andere had Johannes hem geholpen.

Nu hij bij Blizzard werkt, waar ze blij zijn met hem en zijn talenten en waar anderen zoals hij als bleke schimmen achter hun schermen huizen, komt hij niet meer zo vaak bij Johannes. Hij heeft een nieuwe plek gevonden, hij heeft misschien zelfs een echte vriend gevonden.

Bart was enthousiast geweest toen Joene hem vertelde dat hij zelf een app wilde maken.

‘Jouw route-app wil ik namaken, maar dan beter. Volgens mij is er geld mee te verdienen,’ had hij gezegd.

Bart bleek een paar goeie ideetjes te hebben. En een talent voor promopraat. Met een schone façade verleid je iedereen, was zijn motto. Geen motorfanaat die niet zou watertanden van de aankondiging van de nieuwe app van JOJO Systems! We noemen de app Jojoba, naar onze namen, had Joene willen voorstellen, zo blij was hij geweest met Barts hulp, maar hij had het toch maar niet gedaan.

Joene staat op en loopt met piepende schoenen door de zijbeuk tot aan het beeld van Johannes. Bart had de ene na de andere goede suggestie aangedragen. ‘Je moet kunnen monitoren wat er met de link in de promomail gebeurt. Je moet weten wie erop klikt, wat ze bekijken, waar ze blijven hangen. Info die je later kunt gebruiken om je app nog beter te maken.’

‘Kan ik ook details te weten komen, wie er wanneer klikt bijvoorbeeld?’

Dat bleek te kunnen, met een speciaal volgsignaal voor één bepaald e-mailadres. Bart had uitgelegd hoe Joene dat kon installeren en had verbaasd geconstateerd dat Joene voor één keer minder wist dan hijzelf.

Het wachten op het speciale signaal is zenuwslopend en Johannes de Doper lijkt vandaag niet in een hulpvaardig humeur. Hoe vaak zou de road captain zijn mail bekijken? In welke mate is zo’n man mee met de digitale tijden? Een weinig opbeurende gedachte flitst door Joenes hoofd: wat als de road captain van de oude stempel is en nog met wegenkaarten zijn routes bepaalt, wat als hij helemaal niet geïnteresseerd is in apps?

Joene dwingt zijn gedachten naar Vero. Uit zijn geheugen roept hij haar gezicht op. Donkere ogen, zwart steil haar. Smalle taille, tengere polsen. Het weten is niet genoeg. Hij wil haar zien, en voelen. Van onder tot boven kan hij haar benoemen, maar sinds een tijdje krijgt hij haar trekken niet meer scherp. Hoe kan het dat hij haar zo snel is vergeten, waarom toont ze zich niet aan hem? Hij knijpt zijn ogen dicht en tracht haar op te roepen. Uitgemergeld. Het woord schrijnt in zijn hoofd. Ze had in de kleinste kist gepast, een kist als voor een kind.

Mijn lief houdt niet van nat en koud, je moet sneller spreken, had hij tegen de dichter willen zeggen. Maar hij had gezwegen. Was hij maar meer ondernemend geweest, tegen de dichter, maar ook tegen Vero. Had hij zich maar niet zo snel laten afschepen door haar eeuwige beloftes, ‘morgen hou ik ermee op, Joene, beloofd, laat me nu met rust.’

Hij slaat een kruisteken en staat op van zijn stoel. Tijd om te gaan. Bij het wijwaterbakje blijft hij staan. Zou het helpen om met een wijwatervinger zijn gsm te bedienen? Hij doopt zijn vingertoppen in het bakje en wanneer hij buitenkomt swipet hij over zijn scherm.

Niets. Geen bericht, geen alarm van de road captain. Waarom duurt het zolang voor de vis bijt? ‘Komaan man, klik op die link, download dat ding, hoe moeilijk kan het zijn!’ zegt Joene hardop. Zodra de road captain klikt, is Joene binnen en tegen de tijd dat de andere zal ontdekken dat de app niet werkt, heeft hij zijn sporen al lang gewist. De road captain zal hoogstens geloven dat hij met een oplichter te maken heeft, geen seconde zal hij denken dat zijn computer gehackt is. Een dodelijke vlieg op de muur zal Joene zijn.

De rusteloosheid drijft hem naar buiten. Met een dreun valt de kerkdeur achter hem dicht. Met lange passen loopt hij een rondje om de kerk en warmt zich op in de zon.

‘Help me nog één keertje, Johannes. Alsjeblieft!’ Joene legt zijn hoofd in zijn nek. De ijzerzandsteen in het metselwerk van de kerktoren ziet er elk jaar brosser uit. In plaats van die nieuwe klinkertjes in de straat zouden ze beter de speklagen van de kerk repareren.

Net wanneer hij aanstalten maakt om naar huis te gaan, klinkt uit zijn broekzak een geluid, hét geluid. Opgewonden zet hij de gsm aan en daar staat het: de road captain heeft zijn demo gedownload, de vis heeft gebeten.